

**PÁTEČNÍ
CESTA
ZA KOČKOLÁDOU**

**IVA
GECKOVÁ**

ilustrovala
Marketa Vydrová

bambôok®

PÁTEČNÍ CESTA ZA KOČKOLÁDOU

IVA
GECKOVÁ

ilustrovala
Markéta Vydrová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Iva Gecková

PÁTEČNÍ CESTA ZA KOČKOLÁDOU

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 7102. publikaci

Ilustrace Markéta Vydrová

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Návrh a zpracování obálky Markéta Vydrová

Počet stran 80

Vydání 1., 2019

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2019

ISBN 978-80-271-2621-7 (ePub)

ISBN 978-80-271-2620-0 (pdf)

ISBN 978-80-271-0745-2 (print)

B

yl pátek 4. července a už několikátý den bez přestávky přšlo a přšlo... Tom klečel na lavici u okna, díval se ven a nudil se. Pruhovaný tygr, kterého zahlédl v úterý, jak se pomalu a neslyšně plíží mezi keři na konci zahrady, nebyl k nalezení. Tygři asi nemají rádi mokro a déšť, napadlo ho. Jsou to přece kočkovité šelmy a kočky vlhko nesnášejí. Ale platí to i pro tygry? Až přijedu domů, musím se podívat do nějaké encyklopedie, jestli je to pravda. Co když ho vyplašil ten starý indián sedící na stromě? Brousí si šípky nějakým ostrým nožem, jemné hoblinky dřeva kolem něj víří jako vločky sněhovou vánicí a po chvíli ve velkých spirálách dopadají na mokrou zem pod stromem. Při práci si píská nějakou veselou melodii. Je slyšet i přes zavřené okno.

Hm, to bude ono. Může za to indián. Tygři přece žijí i v pralesích a tam normálně loví zvěř, co se chodí napít k břehům řeky, vzpomněl si, jak mu jednou Natálka předčítala z knihy o zvířatech. Takže mokro jim vadit nemůže.

Počkat, třeba přece jen... Najednou se Tomovi zdálo, že koutkem oka zahlédl mezi keři pohyb. Rychle se podíval tím směrem, ale nic. Nasměroval pohled znovu na veliký strom, indián už na něm neseděl. Tom už si ani nedokázal vybavit tu melodii, kterou si indián pískal...

Najednou pocítil, jak ho dřevěná lavice začíná tlačit, a proto si kolena podložil vyšíváním polštářkem. Tak je to lepší, usmál se. Jenže zlepšení bylo jen krátkodobé. Přitiskl čelo na studenou okenní tabulku a pomalu hluboce vydechl. Na sklo dopadl jeho teplý dech a pokryl ho tenkou vrstvou bílé mlhy, přes kterou nebylo vidět. I kdyby si to tygr rozmyslel a navzdory tomu protivnému dešti ho přišel pozdravit, přes mlhu na okně ho neuvidí. Honem otřel okno rukávem a zaostřil ven. Zase samozřejmě nic. Žádný kradmý pohyb za zelenými větvíčkami pámelníku, žádný mrskající se pruhovaný ocas. Nic.

Ach jo, to je otrava... Jestli bude pršet ještě zítra, zavolám mamce, ať si pro mě přijede, blesklo Tomovi najednou hlavou. Ne že by se mu u babičky a dědy nelíbilo, ale když prší, není tady zkrátka co dělat. Babička nemá počítač ani DVD přehrávač, na televizi jí fungují jen tři programy, a to zrovna takové, které pro děti nic zajímavého nevysílají. Signál na mobil tady taky není a o wifině se mu může leda tak zdát. Jednou se na ni babičky ptal, odpověděla

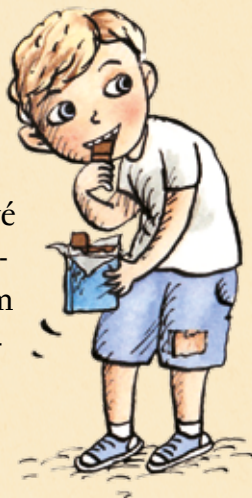
mu, že fenka Fifina zemřela, když bylo to velké vedro, chudinku ji to kleplo přímo uprostřed dvorku. Pak už se radši ani neptal.

„Tome, jestli se nudíš, mám tady hrášek na loupání nebo jen tak na jídlo. Děda pro něj byl dneska ráno, když pršelo jen droboučce. Chceš?“ ozvala se mu za zády babička, která už hodinu žehlila na kuchyňském stole horu prádla. Tomovi připadalo, že hora se naopak nějak prapodivně zvětšuje a zvětšuje, jako by se na dně prádelního koše usídlil nějaký tvor, asi medvěd, který prádlo vytlačuje nahoru při každém svém pohybu. Tom by přísahal, že před chvílí zaslechl jeho mohutné zachrápání.

SE NUDÍ...

„Ne, babi, díky, ale hrášek nechci,“ zavrtěl znu-
děně hlavou. Má totiž něco lepšího. Z velké spíže se
mu podařilo tajně odnést obrovskou tabulku mléč-
né čokolády. Zbožňuje ji. Pomalu strčil ruku do pravé
kapsy a neslyšně vytáhl ten poklad. Aniž si toho kdo-
koli všiml, ulomil jeden čtvereček a rychlým pohybem
si ho strčil do pusy. Mrkl za sebe, ale babička se zrov-
na potýkala s bavlňenou košilí a Natálka jí z koše
připravovala ještě další dvě. Neviděl už babiččin
úsměv a lehké pokývnutí hlavou. Najednou se za-
razil. No jo, ale ta čokoláda tam byla tak divně polo-

žená... Akorát na policiče,
na kterou bez problé-
mů dosáhnou. Nebyla
nahoře, kam si babič-
ka ukládá věci, na které
nechce, abychom sahali.

Napadlo ho, že to na něj asi
babička narařčila schválně, aby si
ji mohl jen tak vzít. Tohle prozření mu
na okamžik ještě víc zkazilo jeho už tak
špatnou náladu.

„A co takhle nějaké dobrodružství, mladý
pane?“ promluvil najednou dědeček. Až doteď
se potichu u stolu věnoval opravě porouchaného
rádia.

„Jaký dobrodružství, dědo?“ ožil Tom a otočil
se na lavici tak prudce, že smetl na zem polštář,
který mu chránil kolena. Taky Natálka ustala ve
své práci a hleděla na dědečka.

Děda, dobře si vědom, že vzbudil u dětí zasloužený zájem, si dával načas se svou odpovědí. Škrábal se v šedých vlasech, nějakou chvíli hledal šroubek, a když ho konečně našel, pomalu dětem odpověděl: „No, možná se vám to nezdá, ale tady u nás se dají zažít všelijaké věci. Třeba... s indiánama, tygrama...“, mrkl na vteřinku na Toma, ale pak pohled sklopil zase k rozbitému rádiu a pokračoval jen jako mimochodem. „A taky s opicema, co se prohánějí v pralese.“

„V pralese? Ale dědo, tady přece žádný prales není,“ prohodila sebejistě Natálka a důrazně zavrtěla hlavou.

Tom zahlédl babičku, jak za Natálčinými zády posunky dědovi něco naznačuje, ale nerozuměl, co by to asi tak mohlo znamenat. Zamračil se. Děda babičce jemně přikývl, jako že rozumí, a pokračoval dál: „Že není? No to dovolte, abych se zasmál. Tady máme ten nejhustější prales ze všech hustých pralesů, vid', babičko?“

Obě děti se k babičce otočily a čekaly na její reakci. Babička se překvapivě tajemně usmála a přikývla.

Tom i Natálka údivem otevřeli pusy. To není možné... Babička by jim přece nelhala, ne? Děda, to byl snílek a fantasta, ten si vždycky vymýšlel spoustu příběhů o indiánech, lvech, slonech, princeznách, létajících postelích, mluvících stromech a kytkách, takže jeho příběhy milovali, ale současně věděli, že jeho vyprávění není opravdové. Před spaním se vždy dohadovali, na čí posteli bude děda při vyprávění sedět (a u koho pak později usne). Zato babička byla záruka neochvějného řádu, pravdy a pilíř jistoty. Cokoliv řekla, prostě tak bylo. Pohádky od ní slýchávali taky, ale čítávala jim je z knížek a své vlastní si nikdy nevymýšlela. Proto pro ně byl její souhlas s dědou takovým překvapením.

Natálka se nervózně ošila, zamrkala a zeptala se: „To myslíš vážně, babi?“

Babička přikývla. Tomovi se zdálo, že opět slyší tu melodii, co si pískal starý indián. Podíval se rychle z okna a uviděl indiána sedícího na stromě. Pohupoval nohama do rytmu, přivíral oči a kýval hlavou. Náhle však oči otevřel, upřeně se na Toma zadíval, usmál se a zamával mu. Tom leknutím nadskočil. Měl pocit, jako by mu srdíčko vyskočilo rovnou do krku a tam bouchalo jako o závod. Zavřel oči, nasucho polkl, aby srdíčko zatlačil zase na své místo, a opět otevřel oči. Větev na stromě byla prázdná, ale na zemi přímo pod ní leželo několik dřevěných hoblin z šípů. Poslední hoblinky ještě vířily vzduchem a pak ladně přistály mezi svými sestrami v blátě.

„A kde je ten prales, babi?“ slyšel Tom Natálčin hlas. Podle tónu poznal, že ji to opravdu zaujalo a má nastražené všechny smysly. Zrovna tak, jako když o Štědrém dnu sedíte u večere, která se neskutečně táhne, a vy už se nemůžete dočkat jejího konce, posloucháte a napínáte uši, jestli ze sousedního pokoje nezaslechnete nějaký zvuk. Třeba šustot křídel, zacinkání zvončku, jemné ťuknutí, jak do sebe narazí dárky, které Ježíšek sype ze svého velkého pytle pod váš stromeček... To pro vás totiž znamená jediné: Ježíšek už je tady a nic vás nezastaví, abyste do pokoje nevběhli a nezačali se přehrabovat tou obrovskou hromadou a hledat balíčky se svým jménem.

Babička se podívala na dědu. Jen se usmál pod vousy a sklonil hlavu k rozdělané práci. Tomovi ale neušel čertovský záblesk v jeho očích. Babička se opět chopila rozpálené žehličky, která v pravidelných intervalech vyfukovala horkou páru jako rozzlobený tříhlavý drak, a pomalu dlaněmi vyhladila na žehlicím prkně velký květovaný ubrus.

„To se má tak, prales a všechno, co k němu patří, můžete vidět, kdykoliv se vám zachce, ale musíte to opravdu chtít. To je to jediné, co potřebujete,“ podívala se na děti vážně. Tom si skousl ret. To je přece jasný, že chce opravdu vidět prales, ne?

„No, to chceme, babi,“ řekla netrpělivě Natálka. „Ale kde je? Kde ho máme hledat? Kam máme jít?“ mámila z babičky žehličky odpověď.

„Běžte třeba na půdu,“ vesele zvolal děda.

„Na půdu? Ale teď už si z nás vážně děláte legraci! Prales přece nemůže být jen tak na půdě!“ rozčilovala se Natálka.

„Prales nemůže být na půdě!“ opakoval po ní Tom a kýval hlavou.

Děda se jen usmál. „Děti, babička vám přece řekla, že musíte opravdu chtít, a pak prales můžete vidět kdekoliv. Tak já vám říkám, že je na půdě. Můžete mi věřit nebo nemusíte, ale víc vám k tomu nepovím. A basta,“ ukončil debatu dědeček. Po očku ale sledoval, jak se situace bude dál vyvíjet.

Tom s Natálkou se na sebe podívali. On v jejích očích četl: Je to zvláštní, ale co kdybychom to zkusili? A ona v těch jeho: Není to zvláštní? Zkusíme to!

"PRALES
MŮŽETE VIDĚT,
KDYKOLI SE VÁM
ZACHCE, ALE
MUSÍTE TO
OPRAVDU
CHTÍT....."

A tak se oba, jako když do nich střelí, v jednom okamžiku rozeběhli ke dveřím z kuchyně s pokřikem: „Hurá do pralesa!!! Na opice! A indiányýý!“

Čtyři nohy nedočkavě dupaly po starých dubových rozvrzaných schodech a po chvíli už oba sourozenci stáli před dveřmi na půdu.

N

atálka se opatrně dotkla kliky a udýchaně se zeptala: „Co když tam fakt bude prales a opice?“

„No jasně že tam bude prales. Honem otevři, Nat!“ Tom nedočkavě šťouchal do sestry. Vzala tedy za kliku, hned otočila vypínačem vedle dveří a rozhlédla se kolem sebe. Tom se jí protáhl za zády a nedočkavě ji předběhl. Vpadl na půdu jako uragán a točil se dokola, aby se mohl zachytit lián a zhoupnout se na nich jako opravdický Tarzan.

Když mu ale došlo, že ze stromu nevisí žádné liány ani hadi, dokonce tady není ani žádný strom, za kterým by se schovával ocelot nebo tygr, zklamaně svěřil ruce podél těla. Zamručel. Tohle teda nečekal. Tak se těšil, co ho čeká! A ve skutečnosti si z nich děda s babičkou jen pěkně vystřelili! Tom cítil, jak se mu do očí derou horké slzy vzteku. Honem si na oči přitiskl obě dlaně, aby

to Natálka neviděla. Když se mu podařilo jakž takž uklidnit, ruce sundal, ale oči ho přesto dál ještě trochu štípaly. Doufal, že je nebude mít tak červené, aby Natálka poznala, že brečel. Ale tady na půdě si toho snad nevšimne.

Natálka dobře viděla, jak je Tom zklamaný, a chvíli na sebe měla pořádný vztek, že se nechala tak hloupě nachytat. Ve svém věku už by snad mohla mít rozum a nevěřit všemu, co si děda vymyslí, řekla by jí určitě mamka. Vždyť ho známe, toho našeho barona Prášila. Příště nám bude tvrdit, že stínítko na lampičce není obyčejné stínítko, ale velký netopýr, který o půlnoci ožívá a loví nám v obýváku myši a jedovaté hady, zase by dodala mamka se shovívavým úsměvem.

Zhluboka se nadechla. Nasála do sebe těžký vzduch, jenž se tady v tom malém nevětraném prostoru mísil s prachem a se sladkou vůní křížal, které sem babička na podzim dala sušit a zapomněla na ně.

Slyšela Toma, jak vztekle odfukuje a pomalu a opatrně se prochází po dřevěné podlaze, která ze sebe při každém jeho kroku vydala táhlé a úpěnlivé vzdychnutí. Ale co, pomyslela si Natálka, když už jsme tady, tak se tu aspoň trochu porozhlédneme.

Vydala se za bratrem, aby ho trochu potěšila a ukonejšila. Ale vypadalo to, že se brácha už z prvotního zklamání otřepal a zapomněl na něj. Byl skloněný u nevelkého proutěného koše, z něhož vyčuhovaly černé vysoké šněrovací boty na vysokém a štíhlém podpatku.

„Páni, to se fakt nosilo? A babička to taky nosila? To si ji teda nedovedu vůbec představit,“ uchechtl se.

Má pravdu, pomyslela si Natálka a sklonila se k němu. Uchopila jednu botu do ruky a vytáhla ji z košíku. „Ta je ale krásná,“ vydechla a prsty přejížděla po černých kovových očkách umístěných

proti sobě po celé přední straně boty. V očkách byla jako hádek propletená tenká černá tkanička se zlatou nitkou. Natálka odolala pokušení si boty zkusit na nohu (i když by jí určitě seděly, byly malinkaté, přesně na dvanáctiletou holčičku), protože se bála, aby uvnitř nebydlela nějaká myška, nebo co hůř – pavouci, kterých se opravdu k smrti děsila. A tak jen botu přiložila těsně vedle svého chodidla a vzdychla.

Ale kde je Tom? Došlo jí po chvílce. Botu vrátila zpět do košíku a narovнала se. Rozhlédla se po půdě, ale nikde ho neviděla. Jen vlevo od sebe slyšela nějaký zvuk. Opatrně se za ním vydala. Za okamžik uviděla brášku, jak klečí u jakési kovové hračky. Když ji uslyšel přicházet, zvedl hlavu.

„Podívej! To je lokomotiva. Parní. A celá kovová. Potěžkej si ji, ta musí vážit aspoň padesát kilo!“ volal Tom.

„No, padesát asi ne,“ podávala mu ji Natálka zpět, „ale je fakt hezká, to máš pravdu.“

Lokomotiva byla opravdu úchvatná a určitě dalo spoustu práce ji vyrobit. A musela být vyrobena ručně, napadlo Nat, protože když byli děda s babičkou malí, neexistovaly žádné továrny, kde by se vyrábělo ve velkém různé zboží, a natož hračky. Všechno se dělalo ručně. Natálka si dovedla představit, jakou to muselo dát práci, a dokázala to ocenit. Jenže co naplat, lokomotivy nebyly nic pro ni. Rozhlédla se kolem sebe, jestli by tady neviděla ještě něco dalšího zajímavého.

Pomalou přejížděla svým ostrým zrakem po prostoru půdy a prohlížela zdálky každý regál, sekretář nebo polici, ale nic jí nepřipadalo natolik zajímavé, aby se na to došla podívat. Až na jednu...

atálčinu pozornost upoutalo cosi hranatého na nízkém stolku z leštěného dřeva. Ta tajemná věc byla zakryta vyšíváním, nepatrně blýskavým přehozem.

Došla až k té věci a prohlížela si ji. Opravdu. Látkový přehoz byl vyšíváný jakýmsi orientálním vzorem v modro-oranžové kombinaci. Z okrajů lemovaných modrou krajkou se zvedaly modré větvičky s jemnými lístky a mezi nimi probleskovaly jako plameny oranžové klikyháky protkávané zlatými nitěmi, které se z různých úhlů třpytily modře, zlatě, červeně a zeleně... Natálka zatajila dech. To je ale krása! Ještě větší než ty boty, co objevila před chvílí.

Opatrně se látky dotkla, jako by snad čekala, že se při doteku může rozpadnout v prach. Na prstech ucítila neuvěřitelnou měkkost a hebkost, a když vzala přehoz jemně do dlaní, připadalo jí, jako by snad ani nic nevážil, tak byl lehký. Chvíli přehoz jen tak převalovala v dlaních a užívala si jeho povrch, protože chtěla oddálit tu chvíli, kdy ho zvedne, uvidí pod ním nějakou věc a pak to vzrušující napětí skončí. Ale jakou věc...?

Co když je tam jen starý květináč? přemýšlela Natálka. Nebo krabička s lahvičkami od sirupů?

Nebo vycpaná kočka prolezlá larvickami hmyzu? otřásla se. Na malý okamžik při té poslední představě zaváhala a užuž by přehoz pustila a odešla pryč...